

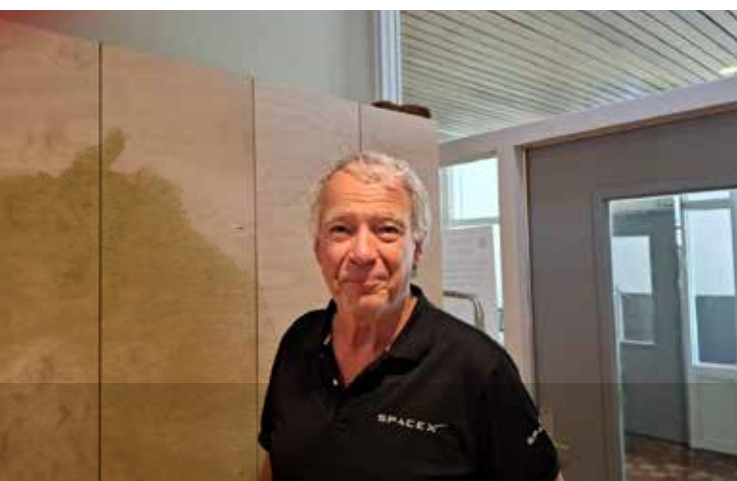

De Jessehof:

LOOP EENS BINNEN VOOR EEN BAKKIE WARMTE ...

Alweer een flink aantal jaren geleden hoorde ik toenmalig stadsdiaken Hans van Bommel (ofm) praten over een nieuw plan: een diaconaal inloopcentrum. Een plek waar iedereen kon binnenlopen om even bij te tanken: koffie met of zonder praatje. Het moest midden in de stad komen. En alle christelijke kerken van Delft zouden eraan meewerken. Hij had al een pand op het oog ...

Inmiddels bestaat de Jessehof al 12 jaar en heb ik een afspraak voor een interview met twee van de vrijwilligers.

Het is een mooie, lichte ruimte in hartje Delft, tussen de Maria van Jessekerk (RK) en de Nieuwe Kerk (PKN) in. Een zekere symboliek in deze locatie treft me: zowel qua ligging als qua opzet is het een interkerkelijk centrum. Als ik binnenkom zit vaste gast Dolphe niet onverdienstelijk piano te spelen en is het gezellig druk. Aan de muren hangen schilderijen: er is een wisselende tentoonstelling – soms werk van gasten, soms van andere Delvenaren. Ik word hartelijk welkom geheten door Marja. Zij is al vier en een half jaar gastvrouw. Later komt Bertjan erbij, al enige jaren sleutelhouder en bestuurslid.

De Jessehof werkt volgens de methode van het presentiepastoraat: er *zijn* voor de mensen, een stukje meelopen in hun leven. Zij bieden een luisterend oor,

indien gewenst, of gewoon een plaats om even bij te komen. Zoals ze het zelf formuleren: *Wij richten ons vooral op het zoeken naar een zo bevredigend mogelijke relatie tot het leven – ook als dat leven vastzit.* En dus is er vijf dagdelen per week de mogelijkheid om binnen te lopen en een (gratis) kopje koffie of thee te drinken, gezet door de gastvrouwen en -mannen. Een van hen is Marja. Na haar pensionering wilde ze niet stilzitten. Ze kende het gebouw van langslopen, vond het er binnen gezellig uitzien – en de rest is geschiedenis. Koffie schenken is niet haar enige taak. Van de vrijwilligers wordt ook verwacht dat ze een praatje maken met wie daar behoefte aan heeft en dat ze erop letten of nieuwe bezoekers wel aansluiting krijgen. Want er zijn veel vaste klanten, met vaste plekje, en soms vaste groepjes. Even als gastvrouw bij zo'n groepje gaan zitten, samen met een nieuwkomer, kan het ijs breken. Je moet dus wel met verschillende mensen makkelijk om kunnen gaan om dit voor elkaar te krijgen. Voor Marja is haar vorige loopbaan een nuttige ervaring: ook bij een supermarkt tref je mensen van allerlei slag.

De Jessehof: er zijn voor de mensen, een stukje meelopen in hun leven

Als ik vraag naar wat voor soort mensen binnenlopen krijg ik een uitgebreid antwoord. Want net zoals 'de Nederlander' niet bestaat, bestaat ook 'de Jessehofbezoeker' niet. Vaak zijn het mensen die wat eenzaam zijn geworden omdat hun vertrouwde

kring weg is gevallen, of omdat ze zelf problemen – financieel, medisch, sociaal – zijn tegengekomen. Eenzaamheid is een groeiend probleem in Nederland. Soms zijn het ‘mensen met een randje’ zoals Marja het formuleert. Mensen die niet zo makkelijk met anderen contact leggen. En thuislozen: mensen die weliswaar een fysiek dak boven hun hoofd hebben, maar voor wie die ruimte niet als een ‘thuis’ voelt. Omdat het daar te stil is (of juist te gehorig), omdat het er te vol is, of omdat ze er door allerlei oorzaken niet in slagen het opgeruimd en gezellig te krijgen. Vaak hebben de bezoekers een smalle beurs en dan is een plek met gratis koffie een manier om toch sociale contacten op te doen. En ja, soms ook mensen met een verslaving, maar echt ‘zware’ gevallen zitten hier niet tussen. En vergis u niet: eenzaamheid of thuisloosheid kan iedereen overkomen. Ongeacht je afkomst of opleiding. Marja noemt als voorbeeld ‘de professors’: een aantal hoogopgeleide mensen voor wie het leven tegenzat. Vooroordelen die bestaan, zijn – zoals meestal – ongegrond.

De Jessehof heeft dus een ‘huiskamerfunctie’, maar daarnaast worden er ook allerlei activiteiten georganiseerd. Museumbezoek, uitstapjes, sjoelen, schaken, maar ook (op verzoek) een bijbelleesclub en een gespreksgroep ‘over privé-dingen’ – waarin overigens ook de begeleiding zich moet openstellen. Bij voorkeur laat men bezoekers het initiatief nemen en helpen bij de uitvoering. Maar, zo wordt me verteld, er moet voor worden gewaakt dat dit stress veroorzaakt. Dus een kook- of afwasrooster voor de wekelijkse gratis maaltijd is geen goed idee: de gedachte dat iets ‘moet’ is voor sommigen beangstigend. Het blijft balanceren tussen ‘mensen in hun kracht zetten’ en ‘pamperen’.

Omdat velen van ons ‘s zondags in de kerk netjes ‘ja en amen’ zeggen als we erop worden gewezen dat diaconie een van de belangrijkste opdrachten aan ons is, ben ik altijd benieuwd hoe mensen ertoe komen om hier daadwerkelijk handen en voeten aan te geven. Daarom aan zowel Marja als Bertjan de vraag: waarom doe je dit en wat brengt het je?

Marja trapt af: ze is katholiek opgevoed, maar heeft het kerkbezoek inmiddels achter zich gelaten. Wat natuurlijk niet wil zeggen dat ze nergens meer in gelooft. Haar inspiratie is ingegeven vanuit een besef dat ze het zelf goed heeft: ze wil iets ‘terugdoen’.

Bijkomend voordeel is dat je allerlei mensen leert kennen, mensen die interessante levensverhalen hebben, het geeft je energie. Of, zoals ze het zelf verwoordt: “dinsdag mag ik weer.”

Voor Bertjan ligt het anders: als trouwe PKN-kerkganger hoorde hij stadspredikant René Strengholt regelmatig vertellen over de Jessehof. Dit inspireerde hem, maar pas nadat hij gestopt was met werken was er voldoende tijd om hier iets mee te doen. Zijn inspiratie noemt hij zelf ‘christelijk-diaconaal’, zeer zeker gelinkt aan zijn christen-zijn. Ook hij vindt het mooi om nieuwe mensen te leren kennen. Anders dan in zijn werkomgeving, waar mensen zich altijd qua gedrag conformeerden aan wat van hen verwacht werd, leert hij nu mensen kennen die zich niet anders voordoen dan ze zijn. Met al hun plussen en minnen.

De Jessehof is een diaconaal initiatief van de gezamenlijke Delftse kerken. Zij dragen zo’n 10% bij aan de kosten; de overige bijdragen komen van charitatieve stichtingen en van de stichting Vrienden van de Jessehof.

Door de initiatiefnemers is afgesproken dat er tijdens de openingsuren altijd een van de Delftse pastores aanwezig is als aanspreekpunt. Hier wordt door de bezoekers regelmatig gebruik van gemaakt, waarbij het bijzondere is dat het voor hen niet of nauwelijks uitmaakt van welke denominatie de pastor is. Oecumene in de praktijk ... ●

De redactie wil graag wat meer aandacht besteden aan diaconie. We doen dit in de vorm van een reeks artikelen over inloophuizen, plaatsen waar mensen welkom worden onthaald. Wat doen ze? Wie komen er? En wie zijn de mensen die er de handen uit de mouwen steken? Kent u zo’n accueil of inloophuis bij u in de buurt, of bent u er zelf actief? Geef het aan ons door via: redactie@marienburgvereniging.nl